

[Peter Nielsen.]

stående fiasko, men det skal vi egentlig ikke være ked af.

Vor sidste koloni optog vi i riget, og vi har ikke svigtet vor pligt her. En fjernsyns-serie har til fulde vist, at Danmark også har sit u-land. Men det må dog tilføjes, at i finanslovsforslaget er Grønland opført med 166 mill. kr. i udgift. Det vil sige, at danske skatteydere årlig yder ca. 5.000 kr. til hver grønlænder — selvfølgelig er investeringerne herved taget i betragtning. Hvilket andet land yder så meget til sine gamle kolonier? At så spørgsmålet kan rejses, om disse mange penge kan anvendes på anden vis, så grønlænderne får mere gavn af det, er en anden sag, som jeg ikke ved denne lejlighed skal tage stilling til.

Selv om Færøerne selvfølgelig ikke kan betegnes som u-land, yder dog danske skatteborgere også deres tribut her, og medtager man i øvrigt de beløb, som direkte eller indirekte ydes til andre landes gamle kolonier, så kommer vi over den kvarte milliard kr. Der må kunne ydes mere, men vi har ikke noget at skamme os over.

Hjælpen til u-landene bør imidlertid ikke alene være af materiel art. Man må også lære disse landes befolkning, at hvide mænd — eller farveløse, som vi vel egentlig er — ikke blot er folk som Ian Smith, Verwoerd og deres følgesvende. Vi må blandt den afrikanske befolkning være med til at oparbejde en goodwill over for den hvide race, som vi kalder os. Efter så mange års undertrykkelse kan det være vanskeligt, men jeg er glad for, at der fra dansk side er sat kraftigt ind her. Man har mærket vor støtte i FN, og en kritik af, at Danmark ligesom gik sine egne veje, kan man tage sig let. Udenrigsministerens goodwillrejse i Afrika har også været noget af det helt rigtige. Enkelte skumlere har ment, at vor stilling i apartheidpolitikken har kunnet skade visse af Danmarks handelsforbindelser. Andre vil måske mene, at er det tilfældet, så har vi andre steder gavnnet dem betydelig mere ved vor stilling til apartheidpolitikken, og ens tankegang og idealer kan vel også blive for materialistiske.

Et indlæg af denne art må ifølge hele sin natur blive summarisk og indeholde en del selvfølgeligheder, men jeg har prøvet, så

godt jeg formår, at give mit partis synspunkt på udenrigspolitikken.

Per Federspiel: Jeg vil gerne takke udenrigsministeren for den meget fyldige redegørelse for en række spørgsmål. Jeg deler ganske det ærede medlem hr. Peter Nielsens beklagelse af, at vi for sjældent her i tinget har lejlighed til at debattere disse spørgsmål. Det bevirker, at spørgsmålene hober sig op, og der bliver ikke egentlig lejlighed til dyberegående debat om enkelte forhold. Jeg tror, det ville være ønskeligere, om vi tog disse spørgsmål op noget hyppigere.

Den internationale situation, som den nu tegner sig ved indgangen til 1966, er jo først og fremmest præget af et foruroligende antal uløste konflikter. Der er væbnede konflikter adskillige steder i verden; de i Kashmir og Vietnam er vel de mest alvorlige og dem, hvis forløb vi kan forudse de største konsekvenser af. Der er det, som jeg vil kalde de indkapslede konflikter, hvor situationen holdes nogenlunde i ro i kraft af Forenede Nationers tilstedeværelse gennem sikkerhedsstyrkerne, og hvor vi jo selv er direkte deltager i Gaza og på Cypern. Desværre er det karakteristisk for disse konflikter, at de nok kan holdes i ro, men at det ikke er muligt at finde nogen endelig løsning gennem de internationale organer, vi har oprettet.

Selv om der nu er sket en vis klimaforandring i Forenede Nationer, efter at krisen omkring finansieringen af de fredsbevarende aktioner er bragt nogenlunde ud af verden, er det vel endnu tvivlsomt, om Forenede Nationer vil kunne påtage sig flere fredsbevarende aktioner, og som forholdene er, må man vel kunne forvente, at der kan opstå situationer, hvor det kan blive nødvendigt at skride ind. Ja, så må vi jo imødesee at komme i omtrent den samme situation som i Vietnam, hvor en enkelt stormagt med alle de politiske konsekvenser, det kan medføre, vil se sig nødsaget til at gribe ind med eller uden Forenede Nationers billigelse.

Der er endelig det helt specielle tilfælde i Rhodesia, som jo bærer en ikke ubetydelig eksplosionsrisiko i sig. Først tiden vil vise, om de aktioner, der nu er iværksat, vil vise sig effektive til at bringe det revolutionære